

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: V. A.
státní příslušnost X
naposledy pobytem X

zastoupen Mgr. Martina Šamlotová, advokátka
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno
proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2022, č. j. OAM-375/ZA-ZA10-ZA16-2022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) napadl žalobce shora citované rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný

o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodl tak, že mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neudělil.

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul informace sdělené žalobcem v řízení o udělení mezinárodní ochrany a shrnul jeho azylový příběh. V rámci správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu jsou problémy související s jeho kurdskou národností a legalizace pobytu na území ČR.
3. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný při posouzení azylové žádosti vycházel zejména z výpovědí žalobce učiněných ve správním řízení a dále z informací, jež shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku.
4. Žalovaný posoudil azylový příběh žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu a neshledal, že by žalobce splňoval podmínky podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Na základě azylového příběhu se žalovaný zabýval zejména aktuální situací kurdské menšiny v Turecku. Z podkladů přitom zjistil, že podle platné ústavy jsou všichni obyvatelé Turecka považováni za příslušníky jednotného tureckého národa. Ústava současně zaručuje všem občanům rovnost a zakazuje jakoukoliv diskriminaci. Podle žalovaného mají Kurdové obdobná práva jako ostatní občané v oblasti vzdělání, zaměstnání, bydlení i dalších aspektů každodenního života. Kurdové žijící v Turecku mohou pobývat ve všech oblastech země, právě tak mohou vykonávat i nejrůznější zaměstnání. Osoby s kurdským původem jsou pak v současné době hojně zastoupeny i mezi podnikateli, úředníky i známými herci, ostatními umělci či sportovci. Z dostupných informací tedy nevyplývá, že by Kurdové byli v Turecku citelně znevýhodňováni nebo byla omezována jejich svoboda slova.
5. Ve vztahu k azylovému příběhu žalobce pak žalovaný zdůraznil, že žalobce nikdy žádné problémy s tureckými státními orgány neměl, nikdy nebyl v Turecku zadržen ani trestně stíhán. Pokud pak byl žalobce kontrolován bezpečnostními složkami, probíhají takové kontroly obyvatelstva v zemích po celém světě. Žalobce přitom nezmínil, že by kontrola měla proběhnout nestandardním způsobem nebo by měl v této souvislosti utrpět jakoukoliv újmu. Pouhá kontrola dokladů příslušníky bezpečnostních složek úrovně pronásledování dle zákona o azylu nedosahuje. Stejně tak není azylově relevantní ani skutečnost, že si žalobce v Turecku nemohl najít ideální zaměstnání.
6. Stran doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu pak žalovaný uzavřel, že žalobce zákonné podmínky pro její udělení nesplňuje. Žalobce nezmínil a ani žalovaný nenalezl skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do Turecka vážná újma uložením či vykonáním trestu smrti. Současně ve výpovědích žalobce nenalezl žalovaný žádná vodítka nasvědčující tomu, že by žalobce měl být po návratu vystaven hrozbě nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V této souvislosti žalovaný odkázal na svůj výklad stran aktuální situace kurdské menšiny v Turecku. Rovněž připomněl, že sám žalobce nikdy nebyl v Turecku vystaven žádnému závažnému negativnímu jednání či fyzickému násilí a v případě svého návratu do vlasti žádné obavy z vážné újmy nezmiňoval. Z informačních zdrojů dále žalovaný zjistil, že v Turecku aktuálně neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o

azyly. Po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech uvedených žalobcem žalovaný neshledal, že by vycestování žalobce odporovalo mezinárodním závazkům ČR.

7. Poněvadž okolnosti azylového příběhu žalobce přiznání mezinárodní ochrany neodůvodňují, žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil.

III. Žaloba

8. Žalobce v první řadě připomněl, že hlavním důvodem podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla diskriminace kurdské menšiny žijící v Turecku. Následně zopakoval svůj azylový příběh. Zdůraznil, že z důvodu obav o svůj život v Turecku odmítl přijmout práci strážného, neboť tyto osoby bývají nezdůvěryhodně napadány příslušníky organizace PKK. Jiné zaměstnání si v místě svého bydliště nalézt nedokázal. I když následně přesídlil do Istanbulu, byl zde diskriminován ze strany zaměstnavatelů a ubytovatelů. Mimo to musel opakovaně prokazovat svoji totožnost namátkovým hlídkám bezpečnostních složek.
9. Žalobce namítal, že ve vztahu ke Kurdům není v Turecku přistupováno nediskriminačně, neboť tito představují osoby tzv. třetí kategorie. To se projevuje jak obtížemi při hledání zaměstnání, tak i šikanou ze strany tureckých bezpečnostních složek nebo perzekucí za veřejné vyslovování prokurdských a protivládních názorů, a to i na parlamentní úrovni (proti straně HDP je vedeno řízení o jejím zrušení). V této souvislosti žalobce odkázal zejména na obsah usnesení Evropského parlamentu ze dne 7. 6. 2022, jež poukazuje na aktuální problémy, jimž musí Kurdové žijící v Turecku čelit.
10. Pokud od konce roku 2020 probíhá v Turecku omezování na svobodě členů politické strany HDP hájící práva Kurdů, je vedeno soudní řízení o zrušení této strany a Evropský parlament současně vyzývá Turecko k obnovení kurdského mírového procesu, dotknou se tyto události bezpochyby negativně i životů běžných kurdských občanů. Žalovaný ve svých rozhodnutích týkajících se kurdské otázky v Turecku neposuzuje, že veškeré prokurdské strany čelí snaze turecké vládnoucí strany o své zrušení. Dokud bude k takovým procedurám ze strany turecké většiny docházet, není možné hovořit o rovnosti v právech a svobodách mezi Kurdy a Turky.
11. Konečně žalobce v žalobě zmínil špatnou ekonomickou situaci v Turecku, kdy míra inflace na konci července 2022 dosáhla téměř 80 %. Lidé v Turecku žijí na hranici chudoby, přičemž nejhůře tato situace postihuje právě příslušníky kurdské menšiny. Pro tyto důvody žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požaduje nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný se k žalobě vyjádřil přípisem ze dne 14. 10. 2022. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, pro účely vydání napadeného rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a objektivní informace a zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce ve správním řízení poskytl.
13. Ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany je třeba vycházet ze zásady individuálního posuzování jednotlivých žádostí. Povinnost správního orgánu zjistit skutečný stav věci je tedy dána pouze v rozsahu důvodů, které žadatel ve správním řízení

uvedl. Ze zjištěného skutkového stavu však nevyplynulo, že by tento splňoval zákonné podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

14. Žalobní argumentace se nese v obecné rovině a nemá žádnou spojitost s osobou žalobce ani jeho azylovým příběhem. Stejně tak i v žalobě odkazované zprávy o zemi původu jsou pouze ilustrační. V průběhu správního řízení žalobce nikdy netvrdil, že by jeho žádost měla politický podtext. Žalobce v žalobě pouze domýšlí krajní scénáře v případě svého nuceného návratu do vlasti a snaží se své domněnky podsunout jako skutečnost, aniž by měly reálnou spojitost s jeho azylovým příběhem. V této souvislosti žalovaný odkázal na správní spis a odůvodnění napadeného rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

V. Správní spis

15. Správní spis sestává zejména ze záznamu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokolu o pohovoru k dané žádosti, obojí ze dne 6. 4. 2022. Dále správní spis obsahuje kopii občanského průkazu státního příslušníka Turecké republiky č. 63892085562. Pro účely posouzení aktuální bezpečnostní a politické situace v Turecku zařadil žalovaný do správního spisu tyto podklady: Zprávu ČTK: Rusko a Ukrajina se přetahují o podporu Erdogana ze dne 19. 4. 2022, Informaci MV Velké Británie: Zpráva ze zjišťovací mise v Turecku ze dne 24. 3. 2020, Informaci Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE): Turecko: Profil země ze dne 22. 2. 2022, Informaci MZV ČR: Turečtí občané kurdského původu č. j. 126189-7/2020-LPTP ze dne 13. 11. 2020 k č. j. MV-146877-1/OAM-2020, Informaci OAMP: Turecko: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 19. 5. 2021 a Zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM): Turecko: Přehled údajů o zemi za rok 2020 ze dne 25. 3. 2021.
16. K seznámení s podklady rozhodnutí se žalobce nedostavil. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023.
18. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
19. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Při posuzování věci soud přihlédl rovněž k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
20. Žaloba **není důvodná**.
21. Z žaloby je patrné přesvědčení žalobce, že žalovaný pro účely vydání napadeného rozhodnutí jeho azylový příběh nesprávně vyhodnotil. Má za to, že individuální okolnosti jeho azylového příběhu v kombinaci s aktuální situací kurdské menšiny žijící v Turecku představují relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

22. Zdejší soud předně ze správního spisu ověřil skutková zjištění provedená žalovaným v této věci. Ze záznamu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 6. 4. 2022 soud zjistil, že žalobce pochází z města Mardin, je turecké státní příslušnosti a kurdské národnosti. Žalobce se dorozumí tureckým a kurdským jazykem a po stránce náboženského přesvědčení vyznává islám. Žalobce vypověděl, že nemá žádné politické přesvědčení a není členem žádné politické strany ani politické skupiny. Žalobce je svobodný a bezdětný. V Turecku byl žalobce naposledy dne 20. 3. 2022. Tehdy z Istanbulu letecky vycestoval do Srbska, kde pobýval pět dní. Posléze si zde vyhledal řidiče kamionu, který jej za úplatu schoval v nákladovém prostoru a převezl do EU. Jako cíl své cesty žalobce uvedl Francii, kde žije jeho kamarád, vysazen však byl v ČR. Na území ČR žalobce vstoupil nelegálně dne 28. 3. 2022. Cestovní doklad žalobce nemá, neboť jej nechal převaděči v Srbsku. Žalobce nikdy dříve nepobýval na území žádného ze států EU ani zde nežádal o mezinárodní ochranu. Žalobce je zdrav a žádné zvláštní potřeby nemá. Jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že v Mardinu byl těžký život. Upřesnil, že si jej zde místní policie vybrala jako pomocnou stráž blízké vesnice. O tuto práci však žalobce neměl zájem, a tak raději odešel žít do Istanbulu. Zde pro něj bylo obtížné nalézt práci a ubytování. V Istanbulu žalobce pracoval za nízkou mzdu, pročez se rozhodl Turecko opustit a zkusit žít v jiném státě. Jiné důvody ke své žádosti žalobce nesdělil.
23. Své důvody vycestování z vlasti následně žalobce rozvedl v protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 6. 4. 2022. Vysvětlil, že v Turecku každá vesnice musí mít svého vlastního policistu či místní stráž, přičemž o tuto práci nemá nikdo zájem. Z člověka se stane lokální policista, který se zbraní dohlíží na dodržování pořádku. Jde přitom o špatně placenou a nebezpečnou práci, neboť zde hrozí riziko, že na uniformovaného policistu mohou zaútočit teroristé z PKK. Žalobce byl pro tuto práci vybrán proto, že byl jediným pořádným mužem poblíž. Poté, co žalobce do funkce nenastoupil, odjel do Istanbulu a již žádné další kontakty s místní policií neměl. V Istanbulu však lidé na žalobce nahlíželi skrz prsty, neboť na ulici hovořil kurdsky. Žalobce měl též potíže sehnat ubytování, protože mu ubytovatelé jako Kurdovi nevěřili, a na ulicích byl často kontrolován policejními hlídkami. Žalobce vyvrátil, že by měl v Turecku problémy se státními orgány, policií, soudy či armádou. Obdobně popřel, že by ve vlasti čelil trestnímu stíhání či byl uvězněn. Pokud by se žalobce musel vrátit zpět do vlasti, nic by se pro něj nezměnilo, pouze by se musel protloukat Istanbulem. V Turecku žije žalobcova rodina, které se daří dobře a je finančně zabezpečena. Se svou rodinou je žalobce v pravidelném kontaktu. Závěrem pohovoru žalobce uvedl, že v Turecku dokončil základní školu a v místě svého bydliště se živil jako zemědělec.
24. Krajský soud vyhodnotil informace poskytnuté žalobcem ve správním řízení a konstatuje, že úvahy žalovaného jsou zcela korektní, pokud na základě výpovědi žalobce shledal, že se tento domáhá udělení mezinárodní ochrany v ČR především kvůli problémům souvisejícím s jeho kurdskou národností. Současně krajský soud uvádí, že žalovaný nijak nepochybil a postupoval zcela v souladu se smyslem zákona o azylu, pokud žalobci pouze z těchto důvodů mezinárodní ochranu neudělil.
25. Na tomto místě krajský soud připomíná, že otázkou postavení a poměrů příslušníků kurdské menšiny žijící v Turecku se ve své judikatuře v minulosti opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Ten sice připustil, že Kurdové žijící na území Turecka čelí nemalým nesnázím, nicméně tyto samy o sobě bez dalšího nedosahují vysoké intenzity

pronásledování ve smyslu § 12 ani nepředstavují nebezpečí ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu (srov. k tomu např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2023, č. j. 10 Azs 246/2022-37, ze dne 2. 3. 2023, č. j. 1 Azs 256/2022-29, ze dne 23. 3. 2023, č. j. 1 Azs 281/2022-59, ze dne 17. 8. 2023, č. j. 6 Azs 271/2022-32, ze dne 30. 8. 2023, č. j. 1 Azs 129/2023-29, či ze dne 12. 9. 2023, č. j. 1 Azs 128/2023-26; všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

26. Azylově relevantní mohou být dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu typicky až opodstatněné obavy z pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy politicky aktivních členů kurdské menšiny či účastníků pokusu o převrat z roku 2016 (k problémům politicky aktivních Kurdů srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 Azs 278/2019-57, či ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020-35; k postavení politicky neaktivních Kurdů srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 Azs 180/2022-36, ze dne 14. 12. 2022, č. j. 2 Azs 48/2022-35, či ze dne 16. 2. 2023, č. j. 7 Azs 314/2022-33).
27. Krajský soud podotýká, že značná část žalobní argumentace a skutečností tvrzených v žalobě se váže k postavení kurdského obyvatelstva v Turecku pouze obecně, a tedy bezprostředně nesouvisí s osobní či rodinnou situací žalobce. Žalobce vystavěl svou žalobu na tom, že jako příslušník kurdského etnika čelí v Turecku všeobecné diskriminaci ze strany většinové společnosti. Ta se projevuje nejen na trhu práce, ale také při hledání ubytování či v nutnosti podstupovat četné kontroly na pokyn tureckých bezpečnostních složek. Právě tak žalobce na podkladě článků o zemi původu a usnesení Evropského parlamentu ke zprávě Komise o Turecku za rok 2021 poukázal na deficity ve fungování turecké parlamentní demokracie a popsal snahy tureckých orgánů eliminovat působení politické strany HDP hájící práva kurdské menšiny. Krajský soud uznává, že situace kurdského obyvatelstva v Turecku zajisté není ve vícero ohledech zcela ideální, a zejména v oblasti ochrany a dodržování základních lidských práv a svobod vykazuje nemalé nedostatky [to ostatně potvrzují i zprávy o zemi původu opatřené žalovaným (např. ve správním spisu založená Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 25. 11. 2020 či Informace Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie ze dne 24. 3. 2020), tak i shora citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu]. Navzdory tomu je však krajský soud (ve světle uvedeného právního názoru) nucen konstatovat, že samotná kurdská příslušnost a s ní spjaté těžkosti bez přistoupení dalších mimořádných okolností vysokého standardu pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu ani vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 téhož zákona nedosahují.
28. Po prostudování předloženého správního spisu pak krajský soud v řešené věci nezjistil žádné jiné skutečnosti, jež by mohly (ať už samostatně či v kombinaci s kurdskou etnicitou žalobce) založit některý z azylově relevantních důvodů. Pokud žalobce v žalobě poukazoval na to, že v Turecku odmítl vykonávat práci pomocné stráže (oblastního policisty), je třeba říci především to, že mu v této souvislosti nevznikla žádná újma, natož újma relevantní z hlediska podmínek pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Z obsahu správního spisu nevyplývá a ani v žalobě žalobce netvrdí, že by na něj byl z důvodu odmítnutí nabízené funkce vyvíjen nátlak, bylo mu či jeho příbuzným ze strany policie či jiných státních orgánů vyhrožováno či měl být za své negativní rozhodnutí jakkoliv jinak postižen. Naopak žalobce vypověděl, že poté, co nabídku přidat se k policii odmítl, jej místní policie již nikdy nekontaktovala, přičemž se taktéž mohl bez potíží přesunout do Istanbulu. Současně ani jeho rodina, jež v Mardinu zůstala,

a i nadále tam žije, neměla v důsledku jeho počínání žádné nepříjemnosti. V neposlední řadě pak soud odkazuje na vyjádření žalobce, jímž výslovně popřel, že by měl v Turecku kdykoli v minulosti problémy s orgány veřejné moci či čelil hrozbě trestního stíhání či uvěznění.

29. Nad rámec shora uvedeného pak považuje zdejší soud za vhodné uvést, že okolnosti příběhu žalobce nenásvědčují situaci Kurdů v Turecku tak, jak ji žalobce líčí v žalobě. Dle soudu totiž nelze hovořit o diskriminaci či vyloučení ze společnosti za situace, kdy byla žalobci tureckými státními orgány nabídnuta pozice ve veřejné správě (u bezpečnostních sborů). Skutečnost, že byl žalobce jako Kurd vybrán ke službě u turecké policie, kde měl být odpovědný za dohlížení na dodržování veřejného pořádku, přičemž mu pro tyto účely měla být svěřena i zbraň, vnímá krajský soud jako projev důvěry a snahu o asimilaci kurdských občanů do turecké společnosti, nikoliv jako náznak pronásledování či vážné újmy.
30. Z hlediska udělení mezinárodní ochrany pak není relevantní argument, že žalobce nabízenou pozici odmítl z důvodu obav o svůj život, neboť policistům hrozí napadení příslušníky PKK. V tomto ohledu zdejší soud uvádí pouze tolik, že toto nebezpečí je spojeno s výkonem práce policisty v Turecku obecně, tj. při výkonu služby hrozí stejnou měrou všem uniformovaným policistům. Z ničeho nelze dovodit, že by míra rizika útoku měla být vyšší u policistů kurdské národnosti či právě v konkrétním případě osoby žalobce.
31. Právě tak nemůže být azylově relevantním důvodem ani skutečnost, že žalobce musel během pobytu v Istanbulu opakovaně prokazovat totožnost hlídkám bezpečnostních složek. Krajský soud ze správního spisu nezjistil a ani z obsahu žaloby neplyne, že by v důsledku kontrol měla být žalobci způsobena újma či mělo dojít k azylově relevantnímu zásahu do jeho základních práv. Žalobce nikdy netvrdil, že by policejní kontroly měly v jeho případě probíhat jakkoliv nestandardním či dokonce šikanózním způsobem. Např. nezmínil, že by měl být k předložení nezbytných dokladů vyzván pod pohrůžkou užití fyzického násilí či že by na něj měl být v této souvislosti vyvíjen psychický nátlak. Stejně tak žalobce v rámci správního řízení ani v žalobě nepředestřel žádnou argumentaci v tom směru, jakým konkrétním způsobem se měly časté kontroly dokladů ze strany bezpečnostních složek a s nimi spjaté lustrace v praxi promítnout do sféry jeho občanského života (např. omezení při cestování, nemožnost získat zaměstnání apod).
32. Konečně zbývá dodat, že z hlediska naplnění zákonných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany nemůže být relevantní ani žalobcem popisovaná nelehká ekonomická situace spojená s hledáním vhodného zaměstnání. Podle ustálené judikatury správních soudů totiž důvody ekonomického charakteru nejsou v žádném případě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65), a to ani ve formě humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, v kontextu závěrů rozsudku téhož soudu ze dne 3. 5. 2018, č. j. 2 Azs 114/2018-30).
33. Lze souhrnně uzavřít, že žalovaný identifikoval důvody podání azylové žádosti žalobce zcela správně. Zároveň postupoval v souladu se zákonem o azylu i relevantní judikaturou

správních soudů, pokud v azylovém příběhu žalobce důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany neshledal, pročez žalobci mezinárodní ochranu neudělil.

VII. Závěr a náklady řízení

34. Ze všech shora uvedených důvodů rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. února 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce